

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Kasım 2016

Sayı: 221

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Halklara vahşeti yaşatan
düzeni sürdürmek için
cumhuriyetin temel değerleri
değiştiriliyor**

Cumhuriyet bayramı, cumhuriyete yönelik eleştirilerle kutlandı. Çünkü siyasi iktidar, artık cumhuriyetin değerlerine bağlı kalmak istemiyor. Bugüne kadar emperyalizmin sadık hizmetindeydi, burjuvazisi, emperyalistlerden arta kalanlarla yetiniyordu; artık kendi burjuvazisinin çıkarlarını öne almayı amaçlıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Değişikliğin ifadesi, Erdoğan'ın dilinden düşmeyen savaş siyaseti. Erdoğan, orduyu Suriye'ye göndermekle yetinmiyor; Irak'a da göndermek istiyor. Cumhuriyetin başından beri izlenen "yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesi yok artık. Şimdi, "ülke savunması, ülke dışında başlar" diyorlar. Elbette amaçları bu değil. ABD başta olmak üzere emperyalist devletler, güçlü orduları, silahları, ekonomik ve siyasi güçleriyle, zenginliklerine el koymak için Ortadoğuyu yerle bir etti. Erdoğan da aynı amaçla; Irak ve Suriye'deki talana ortak olmak için orduyu ileri sürüyor.

Daha büyük ve donanımlı orduların, daha yıkıcı ve ölümcül olması, halkların acılarını arttırıyor, yerleşim yerlerinin yıkımını büyütüyor. Ortadoğu halklarının karşı karşıya kaldığı vahşet, emperyalist yöneticiler gibi Erdoğan'ın da hiç umurunda değil. Üstelik artık, ezilen halkların lafta bile sözcüsü olmadığını iyi biliyor.

İktidarını korumak için, destek aradığı çevrelere, sömürü ve talan düzenini sürdürme, daha geniş topraklara yaymayı vaad ediyor. Ağzından düşürmediği "ileri demokrasi", "komşularla sıfır sorun" lafları, bir kaç yıl içinde ne kadar da geride kaldı! Şimdi savaşın, yok etmenin sözcüsü!

AKP yönetimi, emperyalist ülkelerin yönetimlerini taklit ediyor. Onların talan ettikleri ülkelerde ve kendi ülkelerinde dayattığı siyasetleri uyguluyor. Ancak emperyalist yöneticiler, talanlarını dayatacak güce sahipler; hem askeri hem de ekonomik açıdan. Oysa ne hükümetin ne de Türk burjuvazisinin benzeri bir gücü var. Bunu daha önceki hiç bir siyasetini uygulayamaması, hepsinden çark etmek zorunda kalması yeterince gösterdi. Üstelik Erdoğan, daha bürokratlarına, siyasilerine, generallerine güvenemiyor.

Burjuvazinin siyasi temsilcileri amansız bir çaba içinde. Bunu bildikleri için geçmişte olduğu gibi demokratik görünmeye bile olanakları yok! Hiç bir eleştiri, hiç bir karşı çıkışa tahammül yok! Medyaya, bilgi sızdırabilecek kamu çalışanlarına, her tondan muhalefete şiddetli baskı uygulanması bu yüzden.

Erdoğan, tüm yetkiyi elinde toplamasına rağmen, daha fazla güç istiyor. Çünkü gelecekte daha zor dönemlerin yaşanacağını çok iyi biliyor. Kürt illerindeki savaşa, doların tırmanışıyla, işçi çıkarmaların yaygınlanmasıyla kendini gösteren ekonomik krize, baskıyla düşük tutulan faizin tırmanışı, Suriye ve Irak'taki savaşın masrafları eklendiğinde durum, gerçekten çok daha kötü olacak.

Toz duman dağılıp laf kalabalığı bitip kitleler; işsizlik, yoksulluk ve ölüleriyle baş başa kalınca, elbette tepki gösterecek. Emekçiler, tüm bunların hesabını sormak isteyecek, harekete geçecek. İşte Erdoğan, esas o günler için hazırlık yapıyor. Hesap sormak isteyecekleri demir yumrukla bastırmak için kağıt üstünde olsa bile hiç bir kural, kurum elini bağlamasını istiyor. (02.11.16)

Emekçinin Gündemi

Koyu karanlık dayatılıyor

Darbe girişiminin ardından 3,5 ay geçmesine rağmen FETÖ operasyonlarının sonu gelmedi. Aksine genişliyor. Önce PKK eklendi, şimdi de “örgüt üyesi olmayıp yardımcı olanlar” diye bir gerekçe daha eklendi. 12 Eylül darbe döneminde “yardım ve

yönetici dışında kimse görevden alınmadı, istifa etmedi.

Erdoğan, partisini, bu şekilde kendi kararlarına mecbur tutuyor. Milletvekilleri, parti yöneticileri, koltukları, çıkarları için Erdoğan'ın emrine amade. Elbette başkanlık ya da başka bir

yok. Çünkü Erdoğan kendini güvende hissetmiyor. Bu nedenle herkese gözdağı veriliyor. Geçmişte benzeri Ergenekon operasyonları döneminde yaşandı. O dönemde Erdoğan ve yakın çevresi, iktidarlarının devrileceği korkusuyla, binlerce insanı mağdur ettiler. Bugün sayı daha da arttı.

Siyasi iktidar, açıkça yönetmeyi beceremiyor. Çekip gitmek yerine baskıyla, zulümla iktidarda kalmaya çalışıyor. Kendini kabul ettirmek için uygulanan baskı, herkesin üzerine müthiş bir kaygı, belirsizlik ve moral bozukluğu etkisi yapıyor.

Hükümetin, baskı siyaseti için ileri sürdüğü tüm gerekçeler, aslında bir yönüyle kendi siyasetlerinin sonucu. Bu nedenle hiç biri kabul edilemez. (02.11.2016)

yataklık” vardı. AKP hükümeti, askeri darbenin baskıcı yasalarını değiştirmekle övünüyordu, şimdi daha da betenlerini uygulamaya koyuyor.

Sadece son bir ay içerisinde 107 gazetecinin cezaevine atılması ve 155 medya organının yasaklanması AKP'nin hızlı bir şekilde, demokrasiyi değil, Almanya'nın Nazi sistemini getirmekte olduğunu görmeye yeter! Son olarak Cumhuriyet gazetesinin yazarlarına yapılan baskı ve tutuklamalar, iktidarın düzen içi eleştiriye bile söz tanımak istemediğini, zorbalığın hangi seviyeye geldiğini gösteriyor.

Operasyonlar, tüm kurumları, yüz bini aşkın insanı etkiledi, en az etkilenen ise AKP oldu. Eski ve yeni bakanların, milletvekillerinin Gülen'i öven sözleri, uygulamaları, bağlantıları ortadayken, bir kaç alt düzey

şekilde, kağıt üstünde bile olmadan bakanlara, meclise, toplantılara gerek kalmayacak şekilde düzenlediğinde, onları bir köşeye atmaktan çekinmeyecek.

Tıpkı eski yol arkadaşlarına yaptığı gibi. Operasyonların, yarım başka bir gerekçeyle daha da genişlemeyeceğinin bir garantisi

Bakırköy belediye emekçileri mücadele etti ve kazandı

Bakırköy belediyesinde çalışan emekçiler adına Belediye İş Sendikasının, CHP'li Belediye ile Toplu İş Sözleşmesi imzalanması zorlu oldu.

Emekçilerden yana olduğunu iddia eden Belediye yönetimi tam bir patron gibi davrandı. Belediye işçilerin haklarını vermemek için 530 işçi adına yürütülen sözleşmeyi delmek amacıyla Tiyatro Müdürlüğünde çalışan 312 işçiyi sendika kapsamı dışında bırakıp sendikanın yetkisini düşürmek istedi. Bunun üzerine işçiler, 17 ekimde greve gitti. Belediye yönetimi işçilerin grevine 3 gün dayanabildi, işçilerin haklarını vermek zorunda kaldı.

Yapılan iki yıllık sözleşme hakları şöyle:

- Kadrolu işçiler 155 TL taban olmak üzere birinci yıl için %8, ikinci yıl için ise enflasyon oranında zam ve 25 kuruş kıdem zammı
- Tiyatro Müdürlüğü'nde çalışan işçiler için 90 TL taban, birinci yıl için %8, ikinci yıl için ise enflasyon oranı zam
- Net 100TL aile ve çocuk yardımı; 1 Mayıs'ta 570 TL ikramiye; Kurban ve Ramazan Bayramlarında 500 TL ikramiye; 15 günlük sendika mutabakat ikramiyesi (DİHA)

Patronlar için OHAL kıyakları

İşgüvenliği üzerine çalışan bir internet sitesi, OHAL'in işçilere etkilerini derledi. Ortaya çıkan sonuç feci.

OHAL ilanına kadar ayda ortalama 153 iş cinayeti olurken OHAL'in birinci döneminde sayı ayda 171'e çıktı. Artışın bir nedeni de Çapa'da ve İSKİ'de iki işçi temsilcisinin atılmasında olduğu gibi iş güvenliği sorunlarını açığa çıkaranlara uygulanan baskı.

Avcılar Belediyesi, Bursa Gemlik Gümre, Kinder ve Nutella üreticisi Manisa Ferrero, BOMİ Depo ve diğer mücadeledeki işçilerin talebi sendikaya üye olma, ücret zammı, hak talebi. Hiçbir ilgisi olmasa da baskı ve yasak için valiler, OHAL'e sığınıyor, patronlara destek kararları alıyor.

Kıralık işçi çalıştırma koşulları ile ilgili yönetmelik yayınlandı; patronlar için işten çıkarmada kolaylık, yarıya yakın kıralık işçi çalıştırma, her yere gönderilebilme hakkı getirildi. İşçilerin örgütlenme hakkı, kıdem tazminatı, yıllık izin, düzenli sigorta, düzenli iş, ücret ve emeklilik hakkı yok edildi. Artık patronlar, daha önce taşeronla yaptıkları gibi işçi kiralama ile tehdit edip, kadrolu işçi haklarını da geriletmede serbest.

Bir OHAL kıyağı da Bireysel Emeklilik Yasası. İşçinin emekli aylığı, vurgun yapmak için sigorta şirketi kuran bin patronun cebine akacak.

Kamu kurumları ve 50'den az işçisi olan az tehlikeli işyerlerinde iş güvenliği uzmanı ve işyeri hekimi çalıştırma

zorunluluğu 1 Temmuz 2017 tarihine ertelendi.

Savunma Sanayii Müsteşarlığı, PTT, TRT, İller Bankası, TÜBİTAK, Milli Piyango, TPAO, DSİ, GAP Başkanlığı, DHMİ, YURTKUR, Karayolları Genel Müdürlüğü, Türkiye Bilimler Akademisi, Türkiye Adalet Akademisi, Spor Genel Müdürlüğü gibi birçok kurum özelleştirme kapsamına alındı. Bu kurumlarda çalışanların tüm hakları, tüm özelleştirilenlerde olduğu gibi gerileyecek, bir kısmı işsiz kalacak.

Bu sonuçlara bakarak OHAL, "milletle karşı" değil, emekçilere karşı uygulanıyor demek abartı olmaz. (31.09.16)

İş güvenliği değil, güven içinde işçi öldürme sistemi!

İstanbul'da, eski Ali Sami Yen Stadi'nin bulunduğu arazideki inşaat 6 Eylül 2014'te asansör 32'inci kattayken düşmüş, 10 işçi ölmüştü. Açılan soruşturmada savcılık, "patron" ve "yönetim" katındakiler için "takipsizlik" kararı vermişti. Sadece üç kişi, asansör teknikeri, şantiye şefi ve proje müdürü, en fazlası 2,5 ay tutuklu kaldı ve yargılanıyor.

Mahkemenin istediği bilirkişi raporu açıklandı. Torunlar Center'deki asansör katliamında bilirkişi raporu, savcılık gibi "asli kusurlu kişileri" bulamadığını söylüyor. Biri Makine Y. Mühendisi, biri Elektrik-Elektronik Y. Mühendisi, biri Makine

Mühendisi, biri İnşaat Mühendisi, biri Ceza ve Ceza Muhakemesi Hukuku Yard. Doç. Dr'u, biri A Sınıfı İş Güvenliği Uzmanı; hepsinin sıfatları var. Ancak inşaatteki iş cinayeti sistemini görmüyorlar çünkü o da cinayete yol açan sistemin ve onu koruyan yargı uygulamalarının bir parçası.

Benzeri bir durum Ankara'da OSTİM ve İvedik Organize Sanayi bölgelerinde 3 Şubat 2011'de meydana gelen ve 20 işçinin öldüğü, 45 kişinin yaralandığı patlamada var. Davada 18 sanıktan 13'ü beraat ettirildi, 5 sanığa "iyi hal indirimi" uygulanarak 10 ila 37 yıl arasında değişen hapis

cezalarına çarptırıldı, Yargıtay itiraz etti.

Yargıtay "bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümüne neden olmak" suçlamasıyla ceza alan sanıkların, ayıplı tüpleri iki ayrı firmaya satarak iki ayrı yerde patlama meydana geldiğini ileri sürerek, sanıkların aynı suçlamadan ikişer kez cezalandırılmasına gerek olmadığı için cezanın yarı yarıya düşürülmesini istedi.

Güya iş kazalarına "sıfır tolerans" dönemindeyiz. Zaten bunlar ve diğerleri kaza değil, patronların iş güvenliği için zorunlu tedbirleri bilerek almamaları nedeniyle "iş cinayeti" aslında. (01.11.16)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

İşten çıkarma hızlandı

Ekim ayının başlamasıyla fabrikanın Makine dairesi bölümünden 20 işçinin işten çıkartılması bir oldu. Şimdiye kadar hep yeni işe giren ve verim alamadık denilenler ile çıkış isteğinde bulunan işçiler çıkartılırdı. Şimdi eski fabrikadan gelmiş 15-20 yıllık işçiler çıkartıldı. İşçilerden ikisi, Malezya'ya gönderilerek oradaki fabrika üretimini başlatan kişilerdi. Bu kadar özveriden sonra çıkartılmayı beklemiyorlardı. Ama patron bu böyle şeylere bakmaz.

Gece ve sabah vardiyasındaki bu işçiler, sabah eğitime gidiyorsunuz diye toplantı salonuna gönderildi, karşılarında muhasebecileri gördüklerinde ne olduğunu anlamışlar. Muhasebe elemanları, her birine çıkartılma sebeplerini açıklayarak belgeleri imzalatmış. İşçiler tepki gösterip sadece işten çıkarılma belgesini imzaladı. Patronun uyanıklık yaparak imzalatmaya çalıştığı anlaşmalı çıkış tutanağını imzalamamışlar. Sonrasında bir avukat vasıtasıyla işe geri dönüş davası açtılar. Patronun her zaman sebebi vardır; küçülmeye gidiyoruz gibi fakat ne hikmetse bizim patronlarımız küçüldükçe büyüyorlar.

İşçiler, işten çıkarmadan değil, çıkartılma yönteminden rahatsız. Eğitim diye gidenler işten çıkartıldı. Sendika temsilcilerine veryansın ettiler. Bunlar olurken, temsilciler futbol turnuvasından sosyal medyaya

aracılığıyla yayın yapıyorlardı. Oynayan işçilerden biri parmağını incitip istirahat almasaydı o da çıkartılacaktı. Şimdi işbaşı yaptığında çıkartılacağını biliyor.

İki hafta sonra bu kez 12 işçi çıkartıldı. Makine dairesi bölümü daha çok Malezya'ya kaydırıldığından diğer bölümlere gönderilmiş işçilerdi bunlar. Çoğu gittiği bölüme adapte olamayarak, çıkışını isteyen işçiler. Yani bir anlamda dolaylı yollardan çıkmak zorunda bırakılanlar.

Patron ve sendika son yaptıkları etkinliklerde özellikle önümüzdeki sözleşme için farklı yollardan aynı şeyleri söylüyorlar. Aynı işi yaptığı halde aralarında ücret farkı olan işçilerin buna itiraz etmemesi için sözleşmeyi beklemelerini ve bu sözleşmede kıdem farkını giderecekleri vaadinde bulunuyorlar. Aslında yapmaya çalıştıkları şey, işçilerin seyyanen zam baskısını kırmak ve eski yüksek ücretli işçileri çıkartarak "bakın herkesin ücreti birbirine yakın" diyebilmek.

İşçiler bütün bu olanlar karşısında tedirgin ve yine çıkış olacağı söyleniyor. İşçiler kaderci konuşsalar da, patronla sendikanın birlikte düzenlediği yemekli eğlenceye, "işten atılma" gerekçesiyle katılmayarak, tepkilerini gösterdiler.

Yakında yaşanan Reno direnişi ve Nestle grevini örneklendirerek bunu kırmaya çalışıyoruz fakat şimdilik bir yanıt bulmuş değiliz. Sözleşme için 750 lira zam talebimiz hala geçerliliğini koruyor olsa da, sendika ve patron işbirliği, bunu kırmak için elinden geleni yapıyor. (Bir işçi)

Sağlık

Çapa'da sorun çok!

Çapa Tıp Fakültesi taşeron işçilerin işgüvenliği temsilcisi, bir süre önce işten atıldı. Gerekçesi ise "fakültenini itibarını zedelemesi" olarak söylendi. Yemekhaneden zehirlenen tüm çalışanların raporlarını toplayarak, temizlik şartlarının iyileştirilmesini talep etmişti. Yani hastane çalışanlarının zehirlenmesi değil, bunun önlenmesinin istenmesi, açıklanması "itibarı zedeliyor"!

Bu kafadaki yönetim, işe geri dönmek isteyen ve onu destekleyen işçilerin üzerine özel güvenliği gönderip, coplattı. Artık hastane içerisine de girilemiyor.

Ancak zehirlenmeyi açıklayan işçinin atılması, elbette temizlik sorunu çözmedi, aksine hiç bir önlem alınmadığı için arttırdı. Şimdi yemekhanede dolaşan farelerin fotoğraflandığı, gıda deposunu kanalizasyon suyunun bastığı konuşuluyor. Bir çok çalışan ve öğrenci, yemekhaneden yemeye çekiniyor. Elbette hastaların durumlardan haberleri yok.

Çapanın yemekhane taşeronu çok büyük; ünevirsite öğrencilerine, Cerrahpaşa'da da aynı yemek çıkıyor. Yani çok büyük kazanç var. Buna rağmen, temizlik ve sağlık için harcama yapmaya ne yemekhane patronu yanaşıyor ne de yönetim onları buna zorluyor. Çünkü fakülte sekreteri, tepeden atandı; cemaatten arkadaşlarını sattığı için yükseldiği biliniyor ve taşeron patronundan payını alıyor olmalı. (27.10.16)

Siyasetin Gündemi

Başkanlık sistemi Neden ve kimin için?

AKP'nin ve özellikle Erdoğan'ın istediği başkanlık sistemi, MHP'nin destekleyen açıklaması ve başbakanın sözleriyle gündemin önemli konusu oldu. Başbakan; başkanlık sisteminin Türkiye'yi bölünmeye götüreceğini söyleyen CHP yönetimine karşılık olarak, "asıl başkanlık gelmezse Türkiye'nin bölünme riski var. Açıkça söylüyorum" dedi.

AKP, başkanlık sistemini her türlü yöntemi deneyip mutlaka oluşturmak istiyor. Bazılarına göre Meclis'te 330 oyla direk geçirmek istiyor, bazılarına göre bir yolunu bulup nisanda bir referandumla gerçekleştirmek istiyor.

Başkanlık sistemi için farklı ülkelerdeki uygulamalar örnek veriliyor, sadece Türkiye'ye özgü bir sistem olacağı da söyleniyor.

AKP ve Erdoğan başkanlık sisteminde neden bu kadar ısrarcı?

Türkiye'de yeteri kadar demokratik bir ortam, emekçilerin ve yoksulların yeteri kadar temsil edilmediği, yeteri kadar söz hakkı olmadığı için bu olanaklar verilmek mi isteniyor? Yoksa, emekçilerin, yoksulların, Kürt kitlelerin, sömürsüne, istismarına, adaletsizliğe, eşitsizliğe son vermek isteniyor ama mevcut sistem bunu engellediğinden mi başkanlık sistemi gerekiyor? Bu sistem gelmezse neden "Türkiye bölünecek"?

AKP ve Erdoğan'ın iktidara geldiği 2002 yılından bu yana, özellikle de son yıllarda,

yaptıklarına bir göz atmak AKP'nin böyle bir derdinin olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Bizler için sorun, sadece burjuva demokratik haklar ile sınırlı değil. Bizler için esas önemli sorun, milyonlarca emekçi ve yoksulun yaşam şartları ve hakları. Soruna bu açıdan bakıldığında, özellikle son yıllarda geçirilen ve geçirilmek istenen, işçi sınıfını ilgilendiren yasaların açıkça işçi sınıfına saldırı niteliğini taşıdığını görüyoruz. Gerek kıdem tazminatı, gerek iş güvencesi, gerek istihdam büroları, gerek bireysel emeklilik yasası, somut örnekler. Demek ki amaç, milyonlarca işçinin, işçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek değil.

12 Eylül askeri darbesine neden olan ekonomik kriz, siyasi krizi beraberinde sürüklemiş ve bir daha böyle bir sorun yaşanmaması için devlet kurumlarının gücü ve etkisini arttıran bir sistem oluşturuldu. Bugünkü siyasi kriz, esas olarak bu kurumlarda örgütlenmiş olan Gülecilerden kaynaklandığı için devlet kurumları zayıflatılıp siyasi kurumlar güçlendiriliyor. Karar alma merkezi siyasetin eline veriliyor ve siyaset de başkanlık sistemi ile tek elde toplanacak. Yani Erdoğan'ın elinde!

AKP'nin neredeyse 14 yıldır gündeme getirdiği "demokratik anayasa" yapma

laflarından geriye Erdoğan'ı başkan yapma kaldı! Öyle ki Erdoğan, 12 Eylülün darbeci generallerden daha sorumsuz olacak.

İşçi sınıfına karşı gittikçe artan saldırıları durdurmak için Erdoğan'ın başkanlık sisteminden veya CHP ile MHP'den umut beklemek ölü gözünden yaş beklemektir!

Erdoğan ve çevresi iktidarı kaybettikleri andan itibaren başlarına gelecek olanın, Saddam Hüseyin veya Kaddafi'nin başına gelenlere çok benzeyeceğinden eminler. Sadece 17 ve 25 Aralık 2013'te gündeme gelen dosyaların buna yeterli olduğunu çok iyi biliyorlar ve esas amaçları, hedefleri, başkanlık sistemiyle kendilerini güvenceye almak.

Başkanlık sistemi daha çok demokrasi, daha çok güvenlik, daha çok adalet getirecek lafları, sadece ve sadece masaldan ibaret. Evet, daha çok demokrasi, daha çok adalet, daha çok eşitlik mutlaka gerekli. Tüm bunları sağlamak, sadece işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanması ile mümkün. (01.11.2016)

Uluslararası Gündem

Irak

Musul'da kitleler tuzağa düşürüldü

17 ekimde ABD başkanlığında, Fransa'nın da katıldığı koalisyon güçleri, Irak ordusu ve Kürt milislerle birlikte, Musul'a karşı bir askeri hareket başlattı. Musul, Haziran 2014'te DAEŞ'in eline geçen Kuzey Irak'ın en büyük kentidir.

Gazeteler hiç durmadan, sayfalar boyunca, DAEŞ'in gerilediğini ve sonun başlangıcına geldiğine dair haberleri tekrarlayıp duruyor. Ancak Birleşmiş Milletler'in verdiği rakamlara göre, nüfusu 1.5 milyona yakın olan kent, haftalar boyunca kuşatılıp terörizme karşı mücadele iddiaları ile bombardıman altına alındı.

Musul'u kurtaracaklarını iddia eden güçler arasında Peşmerge güçleri, Sunni milisler ve ABD'nin yönetimi altındaki 60 farklı ülkeden oluşan koalisyon askeri güçleri var.

Tüm bunlara ek olarak Şii'lerden oluşan Irak askeri güçleri ve İran'ın desteklediği Hizbullah da (Allah'ın askerleri anlamına geliyor), askeri müdahaleye katılıyor. Bazı çevreler, bu harekate milis güçlerin katılmasına karşı.

Kent halkının çoğunluğu Sunnilerden oluştuğundan, onlara karşı şiddet uygulanabileceğini ileri sürüyorlar. Çünkü Temmuz 2016'da Irak'ın kuzeyindeki Felluce kentinin "kurtarılması"

sırasında Sunnilere karşı şiddet olayları görülmüştü.

Ayrıca bölgesel güçler arasındaki rekabet de var. İran, Şii milisleri destekleyip para yardımı yapıyor. Türkiye, Musul'un kuzey batısında, Başika askeri üssünde 2 bin kişilik bir askeri birlik bulunduruyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan; Musul, DEAEŞ'tan kurtarıldıktan sonra "kentte sadece Sunni Araplar, Türkmenler ve Sunni

katılımıyla, 2003'te askeri müdahale başlattılar ve yıllar boyunca, Irak'a karşı savaş ve işgali sürdürdüler. Askeri müdahaleler ve savaşlar, bugünkülerle birlikte kargaşayı devam ettirip durumu vahimleştiriyor.

Bölgede iki yıldan fazladır DAEŞ'in cihatçılarının kitlelere karşı uyguladığı barbarlık ve dehşet, emperyalizmin hiç umurunda değil. Maalesef Musul kurtulsa da kurtulmasa da, bölgede kitlelere dayatılan vahşi uygulamalar ne yazık ki devam edecek gibi görünüyor. LO (21.10.2016)

Kürtler kalabilir" dedi. Başbakan ise "Musul kentinin nüfus yapısına kesinlikle dokunulmamalı" aksi takdirde "büyük bir iç savaşa ve bir mezhep savaşına yol açılacak" diye uyardı.

Irak'ı yıkıp yerle bir eden barbarlık ve kargaşa, Şii ve Sunniler arasındaki din savaşından kaynaklanmıyor. Esas kaynağı, emperyalizmin onlarca yıllardan beri bölgede yaptığı müdahaleler.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, ikinci derecedeki emperyalist güçlerin de

Trump ve Clinton, işçi sınıfının düşmanı

Emlak kodamanı, televizyon starı milyarder, insanları hor gören laflarını artırıyor. Onlarca yıldır ne yerel ne de federal seviyede vergi ödemediği skandalı ortaya çıkınca, işi bununla övünmeye kadar vardırı: Böyle bir şey, çok akıllı olduğunu gösteriyormuş! Ününü ve gücünü, kadınları tacizde etmek için kullandığı basına yansıyınca, kadınlara hakaret edip aşağılayıcı sözler sarf etti. (...)

Trump, tüm emekçilerin yeminli düşmanı. İşçi sınıfı içerisindeki bölünmüşlüğü büyütme istiyor. Göçmenlere karşı ırkçı düşmanlığı, saldırıları ve kadın düşmanlığını körüklüyor.

Bunlara rağmen Trump, beyaz emekçiler başta olmak üzere, tüm emekçiler ve yoksullar arasında ve hatta bazı göçmen ve siyahi emekçiler arasında da destekçileri var. Ancak onlar, hem Cumhuriyetçi hem de Demokrat siyasetçilerin yıllar boyunca ihanetine uğradıkları için bu tuzağa düşüyor. Belki de bu kitleler, Trump'un ırkçı, yabancı düşmanı fikirlerini benimsemiyor ama etkileniyor. Böyle geniş bir seçmen kitlesinin ortaya çıkması, durumun ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyor. Üstelik bu tehlike, seçimlerden sonra yok olmayacak.

Trump'tan ve onun temsil ettiklerinden midesi bulanan birçok emekçi, Hillary Clinton'a oy verecek. Ancak Clinton da bir güvence değil. Clinton, Trump gibi iğrenç bir kişi değil. Ancak kapitalist sınıfın çıkarlarını çok iyi savunan ve işçi sınıfına karşı olan etkili biri. Clinton'un böyle olduğunu görmek için Wikileaks'in yayınladığı on

binlerce gizli yazışmayı görmeye bile gerek yok.

Clinton senato üyeliği döneminde Federal Kongre'nin mali kriz ve 2007-2008 ekonomik durgunluk döneminde bankaların kasalarına ve büyük şirketlere, kitlelerden alınan vergilerden gelen paraları aktarma kararına evet oyu vermişti. Yani Clinton, şirketlerin ve bankaların yol açtığı ekonomik çöküntünün bedelini, emekçilerin ödeyip banka ve şirketlerin kurtarılmasını onaylamıştı. Milyonlarca emekçi, işlerinden, evlerinden, ücretlerinden, sosyal yardım ve elzem kamu hizmetlerinden mahrum olurken, kapitalist sınıfın kârı ve serveti eskiye göre arttı.

Clinton 2001 ile 2009 yılları arasında senato üyesi olarak, 2009 ile 2013 yılları arasında Devlet Sekreteri, yani Dışişleri bakanı olarak; Afganistan'da, Irak'ta, Libya'da ve Yemen'de yapılan savaşları, işgalleri ve felaketlere yol açan bombardımanları destekledi. (...)

Özcesi Clinton ve Trump arasında fazla bir fark yok. Kapitalist düzenin iki farklı yüzleri. Emekçilerin çıkarı her ikisinden de uzak durmak.

Trump'ın işsizlik demagojisi

Trump seçim kampanyası esnasında, emekçilerin oylarını alabilmek amacıyla istihdam sahalarının Meksika'ya ve Asya ülkelerine kaydırıldığı demagojisini yapıyor. Ancak, ABD'deki istihdamın önemli ölçüde daralmasının, işyerlerinin başka ülkelere kaydırılmasından değil, ABD'li patronların, büyük ölçeklerde tensikatlar yapıp aynı

üretimi hatta daha fazla üretimi daha az sayıda emekçi çalıştırarak yaptığını çok iyi biliyor.

Trump Çin'e, Japonya'ya veya Meksika'ya kaydırılan işyerlerini, yeniden ABD'ye getireceğini iddia ediyor. "Tanrı'nın yarattığı iş olanaklarını en iyi koruyan başkan olacağını" söylüyor.

Ancak Trump, bir patron ve kendi ismini taşıyan bir konfeksiyon zinciri sahibi. Donald Trump, kravatları, gömlekleri ve takım elbiseleri var. Kızı İvanka ise ayakkabı üretiyor. Ayakkabılar Çin'de, elbiseler Bangladeş'te ve Endonezya'da veya Çin'de üretiliyor. Birkaç yıl öncesine kadar Trump, gömleklerini Honduras'da üretti ama buradaki ücretleri yüksek bulduğundan dolayı gömlek üretimini, 2015'ten sonra durdurdu.

Basın bu konuları gündeme taşıyınca Trump hiç sıkılmadan bu ürünleri ABD'de üretme imkanı olmadığını iddia etti. Bu yalanlarını bir hayli devam ettirdikten sonra, Trump bir gazeteciye, "son zamanlarda Çin parasının değeri ile o kadar çok oynadı ki artık Çin'de üretmek kazançlı değil" diye itiraf etti.

İş adamı Trump, kazanç peşinde ve çok kâr için emekçilere mümkün olan en düşük ücreti ödemek istiyor. Aday Trump ise oy için aklından geçen her saçmalığı çekinmeden söylüyor. Seçimlerde aday olan Trump'un bir patron olarak özveride bulunacağı kesin.

Tuzağına düşen emekçiler, kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacak! Spark (21.10.2016)

Calais mültecileri demagojisi

Calais'deki "cengel" denen mülteci kampının boşaltılması hükümet tarafından insani bir durum olarak yansıtılıyor. Soğuk havada, çamur ve fare içerisinde binlerce mültecinin barakalarda yaşamak zorunda kalması insanlık dışı. Farklı bölgelere yerleştirilecek olan mültecilerin bir kısmı, hayatlarını tehlikeye atıp kaçış amaçları olan daha iyi yaşam şartlarına belki de kavuşacak. Ancak böyle bir şey mültecilerin rızası ile olmalı. Birçok siyasetçi kendi çıkarları için bu mültecileri, yabancı düşmanlığını körüklemek için kullanıyor. İyi ki onlara rağmen, dernekler ve sıradan insanlar, hükümetin başındaki siyasetçilerden farklı olarak, insanca davranmasını biliyor.

Bu olayda hükümetin amacı, mültecilere yardım etmek değil, Manş denizinden uzaklaştırmak. Yaklaşık 20 yıldır, İngiltere'de akrabası olan veya İngilizce konuşabilen bazı mülteciler, Manş denizini geçip İngiltere'ye geçmeye çalışıyor. Fransa bunu, büyük güçlerin iğrenç geleneklerine bağlı olarak, Fransa ile İngiltere'nin yaptığı anlaşmaların sağladığı mali çıkarlar nedeniyle engelliyor. Binlerce jandarmayı seferber etti, onlarca kilometrelik tel örgüyle duvar ördü ve yeni bir duvar yaptırdı. Bir de önümüzdeki haftalarda bazı yeni "cengeller" oluşturulacağından polis ve jandarma, bunları hemen yıkmak için şimdiden hazırlık yaptı. Bundan daha insani tutum olsa gerek!

Bu "cengellerin" yani vahşi ormanların oluşmasının esas nedeni, hükümetin mültecileri insanlığa yakışır bir şekilde

ağırlamaması. Örneğin Dunkerque kentine yakın bir kasaba olan Grande-Synthe'de barakalar kurulduğunda, belediye başkanı Sınır Tanımayan Hekimlerle birlikte insanlığa yakışır bir mülteci kampı oluşturdu. Ancak hükümet, bu projeye karşı olduğu için bir kuruş bile yardım yapmadı ama ne yapıyor? "İnsani hareket" denilen bir polis operasyonu ile mültecileri uzaklaştırıyor ve ikiyüzlülüğünü ortaya koyuyor.

Sağ ve Ulusal Cephe yöneticileri, farklı bölgelerde, mültecilerin gelişini engellemeye çalışarak daha da iğrenç davranıyor. Seçim dolayısıyla yapılan rekabet nedeniyle demagojik vaatlerini daha da arttırarak, aile birleşmesi ve oturma izni olmayan mültecilere yapılan sağlık yardımlarına karşı çıkıp baskıcı bir mülteci siyasetini savunuyorlar.

Bu siyaseti savunanlar, Akdeniz'den gelen mültecileri denize atmak mı istiyor? Onlar Sudanlı ve Eritreli mültecileri diktatörlük rejimlerine geri göndermek veya Suriye ile Iraklıları bombalar altında yaşamaları için geri göndermek mi istiyorlar? Fransa veya tüm Avrupa Birliği etrafında bir duvar mı örmek istiyorlar?

Hem sol hem sağ, Fransa'nın mülteci kabul edecek durumu olmadığını anlatıyor. 2015'ten bu yana 1.3 milyon mültecinin Avrupa'ya sığındığı söyleniyor. Avrupa Birliği'nin toplam nüfusu 510 milyon! Üstelik dünyanın en zengin ülkelerinden biri olan Fransa'nın, birkaç on bin mülteciyi kabul edemeyeceğini söylemek büyük bir yalan. Geçmişte Cezayir'den kaçan 1 milyon Fransız

vatandaşını veya Vietnam'dan, Kamboçya'dan 1979'da kaçan 120 bin mülteciyi kabul etmek sorun olmamıştı.

Politikacılar, mültecileri kabul etmek için gerekli istihdam sahası ve konutun bulunmadığını söylüyor. Yoksulları, birbirine karşı kullanmak istiyor. Oysa yoksullar arasında çıkar çelişkisi yok. Politikacılar, toplumun emekçiler ve kapitalistler şeklinde bölünmüş olması gerçeğini gizlemeye çalışıyor. 6 milyon işsiz sorumlusu göçmenler mi? Elbette hayır! Sağ, iş sahaları açacak mı? Tam aksine sağ, kamu hizmetlerinde önemli istihdam azalmasına gidip darbe vuracağını açıklıyor. Eğer sağ yeniden iktidara gelirse göçmenlerin yaşam şartları daha kötüye gidecek ama böylece tüm emekçilere karşı saldırılar artacak!

Sarkozy gülünç duruma düşmekten çekinmeden "atalarımız Galyalı" masalını anlatıyor. Gerçekte Fransız işçi sınıfı, farklı kuşak İtalyan, Polonyalı, İspanyol ve Portekizli, Magripli ve Afrikalı göçmen işçilerle oluştu. Üstelik bugünün Calais mültecileri, yarının Avrupasının emekçileri olacak.

Her dönemde demagoglar, burjuvaların çıkarları için Fransız emekçileri ile yabancı kökenli emekçileri birbirlerine düşman kılmaya çalıştı; "böl ve yönet siyasetini" uyguladı. Yoksullara saldırılmanın amacı zenginleri korumak. Ancak önce sosyalist işçi hareketi ve sonra komünist işçi hareketi, her dönem yeni gelen kardeşlerini bağrına bastı ve onlarla birleşip mücadele yoldaşı oldu. Bugün bizler de aynı yolda yürümeliyiz. LO (28.10.2016)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Nurjuvazi ve siyaset III

Gülen tarikatı

Fethullah Gülen'le 45 yıl yol arkadaşlığı yapan Latif Erdoğan, onun CIA ve Mossad'ın adamı olduğunu yazdı. Erdoğan, Gülen'in bizzat kendi anlatımından yaşam öyküsünü yazdı; iki kez. İlkinde övgü ve hayranlık doluydu, ikincisi tahmin edeceğimiz gibi; "Şeytanın Gülen Yüzü" adını verdi.

Gülen, Erzurum'un bir köyünde doğdu, okula gitmedi, dışarıdan sınavla ilkokul mezunu oldu, sadece dini eğitim aldı. L. Erdoğan, babası da eğitimsiz bir imam olan Gülen'in dini eğitim için gittiği tarikatındaki öğretmenini "Atatürk'e hakaret etti" diyerek jandarmaya şikayet etmesi nedeniyle buradan ayrılmak zorunda kaldığını anlatıyor. Böylece, ona göre Gülen'in derin devletle bağlantıya geçişi başlıyor.

Gülen, askerliğini yaptığı 1960'lı yılların sonlarında, hastalık izniyle 2 ay gelip 4 ay kaldığı Erzurum'da, camilerde vaaz verir (dini konuşma), "Komünizmle Mücadele" derneğini kurar. Dönüşünde, birliğine teslim olmaz, yasak olmasına rağmen asker olduğu halde İskenderun'da da bir hafta camilerde vaaz verir. Sonunda Atatürk'e hakaret ettiği için gözaltına alınır. Ve Ankara'dan Genelkurmay resmi bir yazı ile devreye girer, serbest bırakılır.

Komünizmle Mücadele Dernekleri, bilindiği gibi NATO tarafından, o dönemde tüm üye ülkelerde kurulan, ABD tarafından finanse edilen, paramiliter örgütlerin görünür yüzüydü.

Gülen daha sonra İzmir'e gidecek, din adamı görüntüsüyle yatılı Kuran Kursu, öğrenci yurdu ve sonra da üniversite sınavı hazırlık kursları açacak, tüm ülkeye yayacaktır. Ancak burada söz edilmesi gereken bir çalışması daha var. O da yine İzmir'de, 12 Eylül

askeri darbe döneminde bile açık kalan, dini eğitim adı altındaki kamp. Bu kamp, polis kayıtlarında ABD ve MOSSAD işbirliğiyle desteklenen sola ve devrimcilere karşı milis gücün yetiştirildiği bir yer olarak geçiyor.

Bu nedenle cumhurbaşkanı Erdoğan, Öcalan'ın ABD tarafından Türkiye'ye teslimiyle aynı döneme rastlayan Gülen'in ABD'ye gidişine; "Öcalan'ı veren üst akıl Gülen'i aldı" diyor. Erdoğan'ın, Gülen'in ABD'nin adamı olduğunu düşündüğü, darbenin arkasında ABD'nin desteğinin olduğuna inandığı kesin!

Gülen, Nurculuk tarikatının kurucusuyla bağlantıya geçmeme nedenin, Said-i Nursi'nin Kürt olmasıyla açıklar; Kürt düşmanlığı sonraki siyasetlerinde de açıkça görülüyor. Ancak ilk başlarda Said'in görüşlerini yorumladığını iddia ediyordu. Sonraları, bunu da aşarak Hıristiyanlıktaki İsa'nın dönüşüne benzer bir görüş olan 14'üncü imam (İslam'da sadece erkeklere ait din adamı) olduğunu ima etmeye yöneldi.

Önce yoksul ama başarılı öğrencileri ücretsiz yurtlarında ve okullarında yer vererek daha iyi eğitim yoluyla tarikatına bağlıyor, sonra da onları okullarında veya devlet kademelerinde işe yerleştiriyordu.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, özellikle Türk kökenli olduğu iddia edilen halkların yaşadığı bölgelere okullar açıldı. Bu siyasetin de, Gülen'in buluşu değil, ABD'nin bölgeye giriş planının bir parçası olduğu söyleniyor, bugün. Ardından Afrika ve Uzakdoğuya. Bu okullar, Türkçe ve İngilizce eğitim veriyor, hem yerel elitlerin hem buralarda yaşamak zorunda olan Türk görevlilerin hem de iş kurmuş olan patronların çocuklarını okutuyordu. 1990'larda Özal, 2000'lerde Erdoğan,

patronlara iş bağlamak için bu ülkelere gittiklerinde, onları, Gülen'in okullarında okumuş yetkili ve etkili kişiler karşıladı, olanaklar verdi, iş bağlantıları yapmalarına yardımcı oldu. İşte o zaman Gülen tarikatı, devlet katında ayrıcalıklı bir konuma geldi. Aynı zamanda patronlar arasında da. Milyonlarca dolarlık iş bağlayan birçok patron, tarikata "himmet" adı altında birkaç yüz bin vermekten geri durmadı.

AKP'nin ordu üzerinden Kemalist büyük burjuvazi tarafından sıkıştırıldığı, tehdit edildiği, nurjuvazinin devlette aldığı askeri ihaleleri, özelleştirmeleri elinden kaybetme riskinin görüldüğü dönemde, Gülen'in yetiştirdikleri, hem AKP hem de nurjuvazi için çok işler becerdi.

"Ergenekon" terör örgütü icat edilerek, generaller geriletildi, özelleştirmelere itiraz davaları, üst yargı kurumlarına yerleştirilen yargıçlar eliyle iptal edildi, medya kampanyaları örgütlendi. İşte bu ortamda Erdoğan, çevresindekiler aracılığıyla açıkça Gülen'le bağlantı kurdu.

Gülen tarikatının uzun yıllardır düzenlediği "Türkçe Olimpiyatı" devlet katına yükseldi. Kongo, Dağıstan, Ukrayna gibi ülke çocuklarının Türkçe şarkı ve folklor gösterisi yapması, İslama hiç uymasa da, Erdoğan'ın o zamanki ihtiyaçlarına uygundu. Erdoğan, bu yarışmalara giderek, hatta "gavur" (dinsiz anlamında argo kelime) dediği, Gülen'in ilk kursları açtığı İzmir'de de düzenleterek, konuşmalar yaptı, Gülen'e methiyeler düzdü.

Böylece tarikatçı olmayan patronlar bile Erdoğan'dan avanta koparabilmek, devlet ihalesi alabilmek için Gülen'e yanaştılar. Bunun sonucunda Gülen daha etkili hale geldi ve döngü devam etti.

Erdoğan Gülen'i haziran 2012'de Türkiye'ye dönmeye

çağırdığında amacı onu denetim altına almaktı. Çünkü Erdoğan, kendisinden güçlü hiç kimseyi istemez. Gülen'in çağırının gerçek amacını çok iyi anladığını şimdi görebiliyoruz. Nitekim iki yıl sonra Erdoğan, mart 2014'te Türkçe Olimpiyatlarının Türkiye'de yapılmasının yasaklandığını açıklayacaktı.

Nurjuvazinin iç kavgası iktidar kavgasına dönüştü

Elbette Gülen tarikatıyla ipler, bir çok bağlantı olduğu için adım adım koptu. Açıklanan ilk gerginlik, Nijerya'da özelleştirilen bir rafinerinin hangi patrona verileceğine ilişkindi. Erdoğan, "din adamının rafineriyle ne işi var" sözlerini basına yazdırdı.

Erdoğan, rant dağıtma işinde tek merkez olduğunu, bir kez daha ilan ediyordu. Patronlara açıkça, Gülen'e değil, kendisine gelmesini söylüyordu.

Suriye siyasetinde gerginlik daha da arttı. Çünkü Erdoğan, birçok patrona, Suriye'de iş bağlamıştı. Esad'ı özelleştirme yapmaya ikna etmiş, sadece bir patron 4 çimento fabrikası birden almıştı. Türk patronlar, en çok Suriye'de para kaybetti; en çok da nurjuvazi.

2008 dünya krizi, başlarında Türkiye'ye olumlu yansıdı ama Arap Baharı denilen isyan dalgası her şeyi berbat etti. Üstelik Erdoğan'ın, Libya, Mısır ve Suriye'de izlediği iktidar karşıtı siyaset, patronları daha da zora soktu. Bugün tüm suçu sırtına yüklenen, dönemin dış işleri bakanı, ancak bir yıl başbakanlık yapabilen Davutoğlu, "Yeni Osmanlılık" siyasetini, her ne demekse "Değerli yalnızlık" siyasetine dönüştürmek zorunda kaldı. Türkiye, Suriye, Irak, İran, Mısır, Libya, İsrail, kısaca ayaklanmalar sonrası, ABD ve Batının desteğiyle iyi kötü kurulan tüm iktidarlar da dahi olmak üzere etrafındaki devletlerin yönetimleriyle ilişkilerini bozdu. Libya'dan uçaklar yitmeyince gemiler gönderilip binlerce çalışan Türkiye'ye getirildi. Patronlar,

Mısır'da da canlarını kurtarmak için Suriye'deki gibi her şeylerini bıraktılar. Binlerce işçi, çalışmasının karşılığını alamadı, işsiz kaldı. Patronlar, çok para kaybetti.

Gülen ise her şeyden önce ABD ve İsrail çizgisine sadıktı. Erdoğan'ı, Filistin'de Hamas'ı, Mısır'da Mursi'yi desteklediği için eleştirdi.

Gülen'in ABD dışına çıktığı tek siyaseti, "Çözüm sürecine" karşı çıkmasıdır. Gülen tarikatının Kürt düşmanlığı, açıkça biliniyor.

Sonunda kriz 2010'da, ekonomideki en ani ve derin düşüşe neden oldu. Toparlanma hızlı ama yetersizdi. Nurjuvazi, ülke dışında kaybettiğinin karşılığını istemek için Erdoğan'ı sıkıştırmaya başladı. Erdoğan, onları teskin etmeye çalıştı, kendi tuttuğu tarafların kazacağını, desteklerini sürdürürlerse kazançlı çıkacaklarını söyledi. Bu arada da ülke içinde inşaat işleri, madencilik işleri, arkası gelmeyen, "yerli araba üretimi" gibi boş projelerle para dağıtmaya devam etti. 2104'e gelindiğinde Erdoğan, sadece kendisini sonuna kadar destekleyen patronlarla devam etmeye karar verdi.

İşte o zaman nurjuvazi içindeki kavga siyasette, bürokraside, orduda görünür oldu.

Erdoğan açıkça patronlardan Gülen ile olan ilişkilerini koparmalarını, ona yaptıkları ödemeleri durdurmalarını istedi. Çoğunluğu buna uydu. Ancak tarikat üzerinden palazlananların bunu yapması belki de çok zordu. Gülen karşı hamle yaptı; Güleni patronlar MÜSİAD'tan ayrılıp TUSKON'u kurdular, işçi ve memurlar içinde ayrı sendikalar oluşturuldu. Savaşın iki cephesi netleşti.

Bunlardan biri olan ve bugün el konan, Türkiye'nin en büyük mobilya üreticisi Boydak Holding bir örnek. Geçen sözleşme döneminde işçilere ücret zammı için kılımlı kıpırdatmayan İslamcı sendika Hak-İş, patronun Gülen tarikatına ait olan Bank Asya ile bağlarını koparmaya zorlamak için işçilere Kayseri'de yürüyüş yaptırmıştı. Patron sıfır zammı %7'ye çıkarıp,

işçilerin sırtından kazandığı kârı, hükümetin batırmaya uğraştığı Bank Asya'ya para akıtmaya devam etti. Şimdi Boydaklar hapiste yargılanmayı bekliyor.

Her şeyini kaybeden Güleni şirketlerden biri de büyük bir denim (kot kumaşı) üreticisi olan Eroğlu Holding. Patron, 2003'te ücretlerine zam istemek için işi bırakıp yürüyüş yapan Colin's Loft marka pantolonların üretildiği fabrikasındaki tüm işçilerini işten attığı için Esenyurt işçileri tarafından çok iyi biliniyor. Sendikasız, iş güvenliğinin olmadığı, uzun saatler boyunca çalışan işçilerin sırtından edindiği kârından, devlete vergi ödemeyen ama tarikata "himmet" ödeyen bu patron da gözden düştü.

Bu patronlar, "İslami" kullanıp, Gülen'i dilinden düşürmeyip yüksek kazançlarına rağmen işçilerine sıfır zammı, ücretsiz fazla mesaiyi, en ilkel çalışma koşullarını, güvencesiz çalışmayı ve mutlak boyun eğmeyi dayatanlar. İşçi sınıfı onları çok iyi bildiği için devlet üstlerine geldiğinde hiç de karşı çıkmadı.

Erdoğan açıkça; "ben verdim, ben alırım" diyor. İşte tarikat sermayesi; devletle her zaman iç içeydi!

Sonuç

Medyada, en yüksek tirajlı hale getirilen Zaman gazetesine tanınan ayrıcalıklar, devlet olanaklarının tarikat sermayesi için nasıl kullanıldığına örnek. Güçlenince devletin pay, siyastten yer istemeleriyle başlayan çıkar kavgasının bedelini, ağır baskı yasaları ve uygulamalarıyla tüm emekçiler, Kürt halkı ödüyor. "Kandırıldık" bahanesine sığınan siyasetçiler, hala yerli yerinde. AKP de "yandaş" kayırma siyasetinden vazgeçmedi.

Bu düzen işte böyle gerici, çıkarıcı ilişkiler, darbeler, çalkantılar, işbilmez hükümetler, baskılar üretiyor. Sorun sadece tarikatlarda, AKP'de de değil, her yönüyle sömürü düzeninde. İşte bu nedenle bu ortamı yaratan, besleyen sömürü düzenine karşıyız. (30.10.16)

Güncel... Güncel... Güncel...

Eleştirilerin odağındaki Cumhuriyet!

Osmanlı'yı 600 yıl ayakta tutan, feodal koşullarda yaşamaya mahkûm ettiği halk üzerindeki şiddetli askeri gücü olmuştu. Padişahlık bürokrasisi ve ordu, hakim sınıfların desteğiyle ayakta kaldı. Hakim sınıflar, bu güçleri, isyana hazır halklara ve düşmana karşı kullandı.

Avrupa burjuvazisi sermaye birikimine dayanarak hakim sınıfa dönüştüğünde, kapitalizm dünya pazarını doğurdu. Dünya pazarına hakim olmasından ötürü Avrupa burjuvazisi güçleriken, Osmanlı burjuvazisi cılız ve dağınmıktı.

Güçlenen Avrupa burjuvazisi, Osmanlı sınırlarını aştı; ordularını ve tüccarlarını dayattı (kapitülasyonlar); eyaletlerin ticaret ve finans düzenini denetime aldı (1848 Ticaret enlaşmaları). 19'uncu yüzyıla gelindiğinde Osmanlı, batılı bankaların denetimindeydi (Duyun-i Umumiye).

I. Dünya Savaşı sonunda da galip devletler, masa etrafında parçalara ayırdılar.

Tarihi açıdan zayıf, bağımlı ve hatta kendi geleceğini bile göremeyen Osmanlı burjuvazisi, padişahlık düzenine karşı çıkmaktan bile aciz bir sınıftı. Bu nedenle devleti dönüştürme çabaları, ordu içinden geldi.

Küçük burjuvazinin çocukları, ancak orduda iyi eğitim alıyordu. Böylece batı düşüncesini tanıyan genç subaylar, ülkenin geri konumunu

değerlerdirme olanağı buldu. Milliyetçi ve modernleşmeci fikirler geliştirip siyasi amaçlara yöneldiler.

Kemalist hareket, bu zeminde savaş ortamında gelişti. Ülke yenilmiş, parçalanma ve doğrudan sömürge olma ihtimali belirmişti. Bunlar, Kemalizmi geliştiren maddi nedenlerdi.

Ancak ordu, yenilmiş olsa da, Türkiye'yi işgal eden güçlere karşı gelecek birikime sahipti. Üstelik emperyalist güçler, dünya savaşının ağır sonuçları, ülkelerindeki devrimci isyanlar, ulusal hareketler nedeniyle zayıf düşmüştü.

Mustafa Kemal'in askeri iradeciliği, iç dinamiğiyle gerçekleşemeyen burjuva devriminin yerine geçti. İşgalci güçler yenildi, ardından reformlar yapıldı. Böylece bazı burjuvaların özel çıkarlarına dokunulsa da, genel çıkarları korunduğu için burjuvazi ikna edildi, bazen de susturuldu.

Kemalist rejim, bir yönüyle burjuva devrimlerinin Jakoben döneminin görevlerini yerine getirdi. Fakat uyguladığı yöntemler, burjuvazinin devrimci yöntemlerinden çok yozlaşmış emperyalist hatta faşizan yöntemler oldu.

Emperyalizm dünyayı paylaştığı için Kemalizm dar sınırlar içine hapsoldü. Zaten Mustafa Kemal, emperyalizme karşı değildi; kurallarına uydu, Osmanlı borçlarını ödedi.

Başlangıçta SSCB'nin desteğiyle üretim ve tüketim malları sanayisi kuruldu, Türk burjuvazisine, sermaye biriktirmesi için ucuza kredi ve işgücü sağlandı. Devletçilik, ülkenin yoksulluğu nedeniyle, burjuvazi için yeterli sermaye birikimi sağlayamayınca emperyalizmin etki alanına girildi.

Mustafa Kemal, Osmanlı burjuvazisini kurtardı, ulusal bir devlet sağladı ama bağımsız kılamadı. Sonuçta Türk burjuvazisi, emperyalizmin bölge çıkarlarını koruduğu oranda elde ettiği kısıtlarla geçinen, bağımlı bir burjuvazi olarak kaldı.

II. Dünya Savaşından sonra, emperyalistler için Türkiye, istikrarlı bir ülke, güvenilir bir ordu, sadık bir müttefik oldu.

Sonuçta Kemalizmin tarihsel rolü, sağlam bir ulusal devlet ve istikrarlı bir siyasal rejim kurarak, Türk devletinin olanaklarını emperyalizmin hizmetine sunmak oldu. Bu koşullarda Kemalizmin emekçilere verebildiği; baskı ve dini gericiliğin karanlığında bir yaşam sürmek oldu.

Bugün kendini güçlü, emperyalist güçleri zayıf olarak değerlendiren siyasal iktidar çevresi, artık emperyalizme değil sadece kendi burjuvazisine hizmet etmek amacıyla olduğu için cumhuriyeti eleştiriyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.